

A B C D E F G H I J K L M N

O P Q R S T U V W X Y Z

a b c d e f g h i j k l m n

o p q r s t u v w x y z

abcdefghijklmnopqrstuvwxyz

abcdefghijklmnopqrstuvwxyz

1234567890- 1+2-3×4÷5=6

La casa de Juan es la número 42, su número telefónico es el 030-53 21 89. Nació el 3 de marzo de 2019.

El 10% de la población nació entre 1976 y 2015. Las librerías especializadas cuentan con un 35% de sus títulos en idiomas extranjeros.

BUNYOLS DE BACALLÀ

Categoria: Peixos i mariscos

Tipus de plat: Bunyols

Valoració: Encara no te valoracions

Afegir valoració

INGREDIENTS

- 500 grs de bacallà dessalat
- Oli d'oliva
- 100 gr de mantega
- 100 gr de farina
- 1 gra dall Julivert
- 2 ous Nou moscada
- 4 racions

UTENSILIS

- 1 casola
- 1 paella
- robot de cuina
- 2 culleres

ELABORACIÓ

Poseu l'oli i la mantega en una cassola. Quan la mantega estigui desfeta afegiu-hi el bacallà i deixeu-ho coure a foc lent. Una vegada cuit, traieu la cassola del foc i afegiu-hi la farina fins que quedi una massa consistent.

Afegiu-hi l'all i el julivert picat, una mica de nou moscada i els ous.

Tritureu la massa amb un robot de cuina, de manera que quedi tot ben barrejat.

Deixeu-ho reposa a la nevera dues hores. Amb l'ajut de dues culleres podreu fer-ne quenelles. Fregiu-les a 180°.

20min

Paraules emparentades amb d'altres que porten ll:
estel·lar (estrella) cristal·lí (cristall) coral·lí (corall)
capil·lar (cabell) cancel·lar (cancell) metàl·lic (metall)
pel·lícula (pell) pàl·lid (palla) ampul·lós (ampolla)
axil·la (aixella) medul·la (moll) infal·lible (falla)
cerebel·lós (cervell) maxil·lar (maixella)
flagel·lar (flagell) lul·lià (Llull)

apel·lar el·lipsi intel·ligent pol·len Avel·lí estel·lar interpel·la
pol·lució bèl·lic excel·lent libèl·lula putxinel·li Brussel·les
fal·laç medul·la rebel·lia cal·ligrafia fal·lera miscel·là
satèl·lit cèl·lula hel·lènic mol·lusc sol·licitar circumval·lació
idil·li nul·la tranquil·litat constel·lació imbecil·litat pàl·lid
vel·leïtat corol·la instal·lar paral·lel violoncel·list

EL LLEÓ I EL CONILL

Animals de la selva el lleó i el conill

En un entorn molt llunyà, més concretament a la selva, diversos animals conviuen feliçment en un entorn salvatge. Però allà també hi vivia un lleó molt golafre, el rei de la selva, que acostumava a menjar-se entre 3 i 4 animals cada dia. Un dia, farts de viure espantats, tots els animals de la selva van organitzar una revolta i van anar a buscar el lleó.

—Accepto que soc una mica golafre, però necessito menjar animals per poder mantenir-me viu i fort. —Va dir el lleó. Els animals semblaven entendre el que deia el lleó, però no podien permetre perdre tants amics cada dia.

—Doncs si és així, podries menjar-te només un animal al dia.

—Va dir un cérvol que semblava una mica enfadat.

El lleó va remugar una mica, però finalment va acceptar.

La promesa no va durar gaires dies i en un atac de golafreria el lleó que ja s'havia menjat un estruç aquell dia va voler menjar-se un petit conill que passejava camí cap al seu cau. El conill havia vist un pou ple d'aigua uns quants metres enrere i com que era molt presumit s'havia estat mirant al reflex de l'aigua durant una bona estona. Però a part de presumit també era molt valent i va dir al lleó que coneixia un altre lleó que anava dient per la selva que era més poderós que el rei. Com podeu comprendre, al rei de la selva no li van agradar gens aquestes paraules, i

va demanar al conill que el portés cap on estava ell. Van anar caminant i el conill va demanar al lleó que s'aturés davant del pou. Assenyalant l'aigua del pou amb el dit li va dir:

—Mira, és aquí.

El lleó en veure el seu propi reflex a l'aigua va saltar sense pensar-ho dintre el pou. Com que no sabia nedar, va intentar sortir del pou, però no va poder i es va ofegar. Els animals de la selva van viure feliços fins que un altre lleó va autoproclamar-se rei de la selva. Almenys aquest, no era tan golafre com l'altre.

I conte contat, conte acabat.

LA PRINCESA, LA CAVALLERA I EL DRAC

La princesa Lidia era una jove valenta i independent, que no es conformava amb el paper que li havien assignat per la seva condició noble. Li agradava muntar a cavall i llegir llibres de cavalleries, i sovint somiava amb aventures emocionants que li permetessin demostrar la seva força i destresa.

Un dia, mentre passejava pel bosc, va conèixer la cavallera Jordina, una dona alta i forta amb una gran destresa en el maneig de l'espasa. Van començar a parlar i es van adonar que compartien molts interessos i somnis. És per això que van decidir unir forces per viure una aventura que mai oblidarien. Van saber de la llegenda del drac que tenia ben espantat el regne veí. Van decidir que havien de fer alguna cosa per ajudar a la gent. La princesa Lidia tenia molts coneixements sobre dracs, gràcies als llibres que havia llegit, i la cavallera Jordina era molt hàbil en l'ús de l'espasa. Així, van ajuntar les seves forces que es van preparar per a la lluita.

Van anar fins al territori del drac i van descobrir que la bèstia era realment impressionant. Tenia escates de ferro i unes flames vermelles que emanaven de la seva boca. Les dues amigues es van mirar als ulls i van saber que la lluita seria molt dura. Van començar a lluitar amb el drac i van descobrir que les escates no eren tan dures com semblaven. La cavallera Jordina va usar la seva habilitat amb l'espasa per fer-li nafra al drac, mentre que la princesa Lidia va buscar la manera d'aturar el foc que emanava de la seva boca. Finalment, van aconseguir fer caure el drac i el van matar.

Mentre el drac moria, va sagnar molt, i de la seva sang van brotar roses vermelles. La princesa Lidia i la cavallera Jordina es van mirar i van somriure, sabent que havien assolit el seu objectiu i que havien salvat moltes vides.

Després de la lluita, la princesa i la cavallera van ser conegudes per la seva valentia i van ser admirades per tothom al regne.

EL CONILL A LA LLUNA

Fa centenars d'anys, el déu Quetzalcóatl va decidir baixar a la Terra i viatjar per tot el món. Tot i això, tenia l'aparença d'una serp adornada amb plomes de color verd i daurat, així que perquè no el reconeguessin, va adoptar forma humana i va emprendre el camí. Va escalar altes muntanyes, va travessar acabalats rius i va caminar per molts boscos sense descans. Al final de la jornada, va sentir que les forces ja no l'acompanyaven. Havia caminat tant que, en arribar la nit, va decidir que era hora de prendre un descans per recobrar l'energia. Felix per tot el que havia vist, es va asseure sobre una roca en una clariana del bosc, disposat a gaudir de la tranquil·litat i la pau que es respirava en aquest espai natural. Era una nit preciosa d'estiu. Les estrelles titil·laven al cel com si fos un enorme mantell de diamants i, al seu costat, una enorme lluna vigilava tot des de dalt. El déu va pensar que era la imatge més bella que havia vist a la seva vida. Al cap d'una estona es va adonar que, al seu costat, hi havia un conill que el mirava mastegant alguna cosa.

—Què menges, conillet?, li va preguntar.

—Una mica d'herba fresca. Si vols pots tastar-la, li va dir el conill.

—T'ho agraeixo molt, però els humans no mengem herba, li va respondre el déu.

—Però llavors què menjaràs? Se't veu cansat i afamat, va insistir el conill.

—Tens raó. Si no trobo res a menjar, moriré de gana, va sentenciar.

Aquest comentari va fer que el conill se sentís molt malament. No podia consentir que això passés! Es va quedar pensatiu i en un acte de generositat es va oferir al déu.

—Només soc un petit conill, però si vols et puc servir d'aliment. Menja'm a mi i així podràs sobreviure. El déu es va commoure per la bondat i la tendresa d'aquell animalet. Li oferia la seva vida per salvar-lo.

—M'emocionen profundament les teves paraules, li va dir mentre li acariciava el cap—A partir d'avui sempre seràs recordat. T'ho mereixes pel teu noble gest.

Aleshores, el va agafar als braços i el va aixecar tan alt que la seva figura va quedar estampada a la superfície de la lluna. Després, amb molt de compte, el va baixar fins a terra i el conill va poder contemplar amb sorpresa la seva pròpia imatge brillant a la lluna.

—Passaran els segles i arribaran nous homes, però hi estarà sempre el record de la teva generositat.

I així va ser. De fet, encara avui, si la nit està clar i mires la lluna plena amb atenció, descobriràs la silueta del bondadós conill que fa molts segles va voler ajudar el déu Quetzalcóatl.